Porto opłacono ryczałtem

Ч. 37 (420). Неділя, дня 11. вересня 1927. Рік IX.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Адреса Редакції і Адміністрації „Український Голос“ Перемишль, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві № 142.807. передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. (передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно, для Америки 2½ дол. річно.

Ціна прим. 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 1½—2½. рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

Тарифа оголошень за текстом за 1 вірш міліметровий одно шпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол. пол. для дрібних промисл. укр. інстит. 0·16 зол. п. Дрібні оголошення по 0·15 зол. п. за слово, найменше дрібне оголошенне 1 зол. п., для шукаючих праці подані безпосередно до Адм. по 0·10 зол. п. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

Пропала надія...

Здавалось, що наш нарід бодай в цім році відітхне. Урожай, що правда, не був найкращий, але все таки середний, а подекуди навіть гарний. Селянство леліяло надію, що перезимує при куску хліба тай на переднівок дещо лишиться. Та не судилось...

Пропала надія. Катастрофальна злива, яка навістила цілий наш край, все знівечила. Вода позаливала села, поля. Жниво, яке в підгірських і гірських околицях що-йно розпочалось, вода сполокала. Вслід за зливою наступив страшний вилив всіх рік: Сяну, Дністра, Прута і Буга з їх доливами. Хати, збіже з поля і зі стогів, худоба, господарські знаряди поплили з водою. Богато людей ледви з життєм повтікало на горби. Тай лишень життє їм лишилось. Поза тим нічо-нічогісінько.

Бо катастрофа наступила ненадійно — як нагла смерть. По погіднім дні, під вечір, небосклін покрився хмарою і смерком зачало лляти як з цебра. Лляло і лляло без перестанку через цілу ніч, заливало хати, села. Перелякані люди хапали розіспані, плачучі діти і втікали, куди їх ноги несли. А багато з них і втікати не могло, бо були відтяті. Вилізали на хати і звідси благали помочі. Та поміч не все приходила — богато згинуло...

Що на полі було з ярини, стручкових ростин, кукурудзи і тд., те в багатьох околицях зовсім вода забрала, а в деяких околицях — замулила, знівечила. Дуже потерпіли тютюневі плянтації. Тютюн садиться звичайно близько рік і потоків, в левадах — от і він передовсім впав жертвою розгуканих филь. Словом — перед нами руїна і голод. Люди руки ломлять, попадають в розпуку, бо помочі нізвідки.

Коли німецьку землю в Чехії навістила в липні ц. р. подібна катастрофа, що тепер наш край, і коли чеський уряд пиняво спішив на поміч німецькій людности — тоді прийшла їй в поміч велика Німеччина. Такої помочі з великої України нам не сподіватись бо вона в кігтях московських большевиків. А московські большевики радше журяться англійським страйком, революцією в Хінах і Марокку. Туди пливуть укр. гроші, туди перевозиться український хліб. До нас з того нічо не прийде. Мігби нам помогти український нарід хлібом, але ледви чи на це московські большевики дозволять.

Не вірите? Побачите!! Поможуть нам большевики так, як помагають дотепер „Рідній Школі“, і українським установам взагалі.

Отже мусимо самі двигати тягар страшної катастрофи, евентуально при допомозі наших братів в Америці, які завжди спішили нам з помочею. Наші економічні установи обдумають вже вкоротці плян допомогової акції і приступлять до діла.

Але наш нарід має право домагатись помочі від держави, яка бере в нас рекута і податки. З наших податків субвенціонується всякі польські установи. З тих побраних податків та данин жадає і наш нарід видатної суми бодай на те, щоб міг перенести наслідки катастрофи. Не може це бути „жебраче відчіпне“, як це бувало, бо наш нарід не жебрає, а домагаєсь зі своїх податків такої допомоги, якаб відповідала соткам мілїонів втрат.

Тому ставмо домагання голосні і рішучі, бо до цего ми в праві. Самі наші кооперативи, щоб прийшли селянам з необхідною помочею в насінню, штучних навозах, худобі, господарських приладах ітд. потребують десятки мілїонів кредитів. Без таких кредитів допомогова акція не поведеться.

Наложено на нас обовязки — отже і домагання наші повинні бути сповнені.

Та не конець на тім. Ми мусимо домагатись, щоб переведено реґуляцію східногалицьких рік і тим зменшено небезпеку повени. Так діється у всіх культурних краях, цего і ми домагаймося.

Марево релігійної боротьби.

По війні з кількох сторін піднято старання викликати серед галицьких Українців релігійну боротьбу. Появились у нас, як гриби по дощі, висланники всяких сект, які хотять нас „спасати“. Користаючи з помилок церковної політики гр. кат. єрархії, ці секти розвели шалену аґітацію, щоб посіяти серед наших селян зерно релігійної ворожнечі. Осідком тих сект є передовсім станиславівська єрархія, бо вона мабуть у себе витворила найбільше пригожий ґрунт під релігійне сектанство.

Не краще і в инших епархіях — а з окрема в перемиській. Тут за підпомогою московських єрархів — варшавського митрополита Діонізія і американського епископа Адама Филиповського, обновили москвофіли православну аґітацію на Лемківщині і довели до того, що там чотири села перейшли на варшавське православіє. І от в тихих дотепер лемківських селах кипить. Темні селяне виступають проти своїх дотепершних духовників, спиняють або і унеможливляють їх душпастирську працю, так що подекуди і жандармерія мусить лад робити. Натомісць приймають якихсь московських заволок з Варшави.

Помилявбися хтось, колиб думав, що основою цего руху є якась глибша релігійна думка. Ні! Довголітна, неперебірчива в середниках, москвофільська аґітація витворила тут туманне поняттє „твердого Русина“ і „твердої віри“. Перед війною московський цар був взором „твердого Русина“, а цареславіє „твердою вірою“. Нині варшавський митрополит Діонізій заступив царя, а варшавське православіє в очах темних Лемків стало „твердою вірою“.

В чию це користь робиться — річ ясна. Вже перед війною були у нас старання розбити нас релігійною ворожнечею. Засівали її всякі Бобріньскі і Пініньскі. По неославянськім конґресі в 1908 р. зачалась спільна акція тих панів серед нашого народу. Ґраф Пініньський не укривав своїх намірів і прилюдно заявив, що „Русіном троху православія не зашкодзі“. Рахував, очевидно, на політичні зиски, які принеслоб наше релігійне розбиттє.

По упадку царату — православна аґітація припинилась. Не було для неї опори, не було і щедрих опікунів. Але з часом обновився старий союз, якого ціллю — наше релігійне розбиттє. Насампеpід вшехполяки відповідно прикроїли конкордат. Уважаючи українське гр. кат. духовенство найбільш небезпечним для своїх польонізаторських затій і не могучи змести з лиця землі гр. кат. Церкви, вони замкнули її сокальським кордоном, а для Волині, Полісся і Холмщини видумали „нову унію“ як середник польонізації. Рівночасно вирішено — пустити варшавське православіє на гр. кат. Церкву, щоби в Галичині викликати віроісповідну ворожнечу і тим самим підтяти релігійно-національну працю українського гр. кат. духовенства в Галичині.

Щойно по підготовленню вшехполяками догідного терену — приїхав з Америки галицький москвофіл, тепер православний московський епископ в Америці, Адам Филиповський, навідався до москвофільских галицьких гуртків і по нараді з православним митрополитом Діонізієм і послом Серебренніковим — розпочато діло навернення Галичини на варшавське православіє в найтемніщій єї закутині, Лемківщині. І от там удалось збаламутити чотири села.

На жаль, до цего збаламучення причинилась в деякій мірі і гр. кат. церковна влада. А саме в нашій літурґії і молебнях від давен-давна уживалося і уживається терміну „православний“ — „і всіх православних христіян“ і т. д. Цей термін в часі війни перемінено на „правовірний“ — себто ужито иншого тотожного вислову. І цего вчіпились лемківські селяне, це було і безпосередною причиною до спору, який підсичуваний аґітацією закінчився виступленнєм селян з гр. кат. Церкви.

Взявши під увагу, що наше селянство від віків привикло до цего вислову в літурґії — нехай круги духовні тепер осудять, чи варто було на Лемківщині безоглядно обстоюювати вислів „правовірний“ замісць „православний“ — тим менше, що в гр. кат. церкві на Закарпатю зовсім не переведено такої реформи. Правда, коли спір за це заострився, духовна влада пішла на половичні уступки — але це вже було запізно.

Так отже маємо, як і на Закарпаттю, діло тепер з москвофільською аґітацією в виді московського православія. Кажемо московського, бо коли Лемкам-селянам пояснюється, що православіє розпадається на кілька православних церков, з котрих одною є і Українська Автокефальна Православна Церква — то селяне підчеркують свою „тверду віру“, маючи на думці і це, що присланий їм московський батюшка говорить до них по „твердому“, себто по московськи.

Цей факт мусить собі усвідомити наше громадянство і всі сили напружити, щоб спинити цю аґітацію, яка церкву вибрала собі як середник аґітаційний. Тому наші освітні орґанізації повинні повести на Лемківщині енерґійну освідомляючу працю, а духовенство побіч праці в церкві повинно розвинути свою діяльність в читальнях і кооперативах — маючи це на увазі, що колиб москвофільська аґітація набрала сили на церковнім полі, ми сталиб перед небезпекою національно-релігійної боротьби.

О цю боротьбу і ходить чужинцям-аґітаторам і їх покровителям. Знають вони, що кожду зміну релігії попереджає страшна в своїх наслідках боротьба. А та боротьба не лиш роздвоїлаби нас, але і марнувалаб наші жизненні національні сили — на те, щоб хтось третий тим радувався. Тому той третий також щедро підпомагає цю москвофільську аґітацію.

Це саме треба сказати і про секти, які роздвоєнне і марнованне національних сил проповідують по українськи і для вербовання безкритичного загалу верескливо оперують патріотичними фазами.

Садівничої освіти!

В ч. 22. „Укр. Голосу“ п. Іван Филипчак, проф. учит. семинара в Самборі, описав як він на весні ц. р. в турчанських горах, в селі Ботелці, щіпив овочеві дерева, як навчив кількох селян щіпити, як селяни не хотіли пустити його з села, доки їм не защепить деревець. П. проф. Ф мав їхати до рідні, вже й фіра була замовлена, але „бойки так просили вимовно, так горячо просили поради, що мені ніяково було відмовити і я остав“ — (пише дослівно п. професор).

На другий день обійшов п. проф. Филипчак ціле село, щіпив всюди і сконстатував, що село пригоже для розмноження садовини. А що в селі крайна нужда, то селяни моглиб садовиною поратуватись. Свою довгу і цікаву допись закінчив дописувач такими словами: „Гей! панове учителі, священики схаменіться! Радьте і другим ради питайте, як помогти бідакам“.

Ця допись, яку раджу кождому — особливо сільському інтеліґентови — ще раз прочитати, зробила на мене велике враження, бо пригадала мені мої молодші літа. Я хотів на неї відгукнутись зараз, але по розвазі вмисне здержався, бо боявся, щоб мій голос в часі жнив не прогомонів безуспішно. Що-йно тепер коли зближається осінь і порушена п. проф. Филипчаком справа набирає актуальности — я забираю голос.

Садівництво у нас ще зовсім не розвинене. Як де є у нас овочеві дерева, то по більшій части дикі або півдикі. Наш селянин не привязує до овочевих дерев ваги, не представляє собі, що старанно плеканий овочевий сад може дати йому більше доходу, як його поле — особливо в горах. Овочеві дерева по поняттю наших людей є на те, щоб „діти мали чим забавитися“. І діти бавляться. Щойно позавязуються овочі, вже діти їх зривають, марнують, і густо-часто хорують від того.

Здавалось, що по війні зміниться на краще. Наші люди бували в західних краях, бачили, як там старанно плекають садовину, які дорідні і дорогі овочі кидають на торг. Але поліпшення у нас неслідно. По селах люди і далі садять верби, мабуть тому, що верба найменше труду вимагає. Втнеться галузь, впхається в землю і вже по роботі. Гей! які грубі гроші вплинулиб за кілька літ до наших сіл, якби ми викорчували бодай четвертину верб чи инших мало поживних дерев, і на їх місці розвели овочеві дерева-щіпи. Не марнувалисяб у нас численні зарінки, як дотепер марнуються. Кождий господар, маючи дорідні щепи: груші, яблуні, сливи, вишні, черешні, волоскі горіхи і тд. знайшовби нове джерело доходу.

Та до цего ще далеко, бо нашим селяном брак садівничої освіти. Не мають її і сільські ітеліґенти. Бо-ж і п. проф. Филипчак їздив з далекого Самбора аж до Ботелки, бо тамошні інтеліґенти не вміли деревця защіпити. І п. Филиппчак в своїй дописі з радостю стверджує, що кількох селян навчив щіпити, але згадує теж, що місцеві інтеліґенти присвоїли собі цю „штуку“. От і цю садівничу освіту треба передовсім присвоїти собі нашій інтеліґенції сільській, священикам, їх рідням, учителям, академекам, які проживають на селі, і розпочати енерґійну пропаґанду за поширенням садівництва у нас.

Як? Так само зачати, як зробив цего року п. проф. Филипчак в турчанських горах: взяти оберемок „прутиків“ і йти в село, від хати до хати. Хай не журяться наші інтеліґенти, що їх ніхто не запросить. Люди будуть здалека їх виглядати, як виглядають пан-отця зі свяченою водою — як виглядали п. проф. Филипчака в Ботелці. Говорю це з практики. Я як учитель в чинній службі (тепер я емерит) зі всіми шкільними дітьми ходив на „щіпленне“ і за два дні ціле село обійшов і всі дички пощіпив. Діти сходились, як звичайно, до школи і зараз таки ми вирушали в село. Так було через два дні з перервою на обід. Не мій це був „винахід“. Навчив мене оден ученик пок. о. Наумовича. Оповідав він про о. Наумовича, що з весною теж збирав хлопців і ходив щіпити. Тай не тільки учив садівництва — але і пчільництва. (В його пасіці, як оповідав мені нежиючий вже нині його ученик, по кільканайцять хлопців училось пчільництва). Я пішов його слідом і всюди, де я служив, за кілька літ повстали гарні сади. Люди приучувались шанувати деревину і цінити овоч. Поширялась садівнича освіта.

„У нас цего ще ніколи не було“. — „Щоби я міг навчитися“. — Я бачив це підчас війни в Стирії. Там сади! — „А в нас нічо нема, самі дички“.— „Ах коби хто нас навчив“.— „Ах коби я навчився, у мене є аж 30 дичок“. — „А по чому ці „прутики“? (Диви допись п. проф. Ф. в ч. 22. „Укр. Гол.“).

Таку розмову вели селяне, такі питання ставили вони п. проф. Ф., як побачили штуку щеплення. Такого я наслухався в кождім селі, коли перший раз ходив з дітьми щіпити. Як бачимо зі слів наших селян, вони прагнуть садівничої освіти і ми сільська інтеліґенція маємо її дати їм, як дав п. проф. в Ботелці.

Тому зараз таки зачинаймо освідомляти селян про хосен садівництва і через зиму приготовім кампанію щеплення. Нехай в пресі голос заберуть в тій справі наші садівники, нехай Тов. „Просвіта“ видасть кілька метеликів про садівництво для пропаґанди.

Кінчу словами п. проф. Ф.: „Гей панове учителі, священики, схаменіться! Радьте і других ради питайте, як помогти бідакам!“ — Селюх.

Страшна ніч.

Наш край не памятає такого нещастя, яке навістило його в ночи з вівтірка на середу (з дня 30 на 31 серпня). В вечірних годинах того дня, серед громів і лискавиць розпочалась злива і трівала без перестанку до ранку. Вода залляла великі простори, поля і села, так що деякі околиці перемінились в величезні озера, з котрих виставали лиш дерева та доми. Неможливо є подати повний образ нещастя, бо на це треба багато місця. Тому то ми лиш загально представимо велич того нещастя, що впало на нас, як грім з ясного неба.

Повінь зовсім залляла в одинайцятьох повітах Галичини 132 громади і около 30.000 морґів землі. Сталося це ще тої страшної ночі, а на другий день напливаюча вода коритами рік заливала дальші простори і все забирала. Взяти хочби лише перемиський повіт. Тут зовсім залляла вода села: Свидниця, Бахурець, Дубецько, Руське село, Красічин, Коритники, Братківці, Острів, Вовче, Перекопана, Вірко, Вірочко, Бушковичі, Бушковички, Халупки мед., Борки, Нижанковичі, Станиславчик, Лучиці і Сілець. В самім Перемишлі залляла вода Засяння. Те саме в инших повітах на схід аж до буковинської границі. Ріка Дністер, яка в околицях Самбора має звичайно 800 метрів ширини, розлялась на просторі 8 — 10 км., заливаючи все і пориваючи зі собою цілі оселі. Львівський кореспондент так описує ці околиці:

Серед розгуканих филь стерчать гейби острівці — пірвані водою людські оселі, мертва худоба. Трохи дальше бачимо кільканайцять хат, занурених в воді аж по стріху, а нещасні люди, зовсім відтяті від землі, сидять на вершках стріх, кличучи розпучливо о поміч. На стрісі одної хати якась старуха, там знову мати з плачучою дитинкою. В селі Межирічу, в місці, де Стрий вливається до Дністра, 50 хат поплило з водою. Люди повтікали. Така сама доля стрінула і село Волцнів. На луках коло Жидачева паслося около 100 штук худоби. В ночи филі ріки забрали всю худобу. Село Соколів вода нагло залляла. Люди видрапались на дахи і там вже кілька годин в страху очікують ратунку. Також під водою Любінці, Любінь і Дошава. Дістатись до них не можна. В тих селах згинуло богато худоби. Воли, які тут ви-

пасалися, всі поплили з водою,

Подібні описи нещастя приходять майже зі всіх сторін. От напр. з Косова донесено таке: Черемош виступив з берегів, залляв около 600 домів в Кутах і забрав багато добутку. Втопилось 43 людей. В Криворівні забрала вода 7 хат, 6 людей втопилося. В Ясенові гор. забрала вода 7 хат, 16 людей втопилося. В Жабю 15 хат пішло з водою, 12 людей втопилося.

Очевидно села самі ратувались, як могли. Коли була деяка поміч, то хіба по містах. Тут ужито вояків до ратунку, але не богато їх, бо військо тепер на маневрах. В Стрию вода залляла половину міста на $1^1/_2$ метра і військо ратувало добуток. В Устеріках пірвала вода постерунок поліційний разом з поліціянтом Ромоцьким. Крім того кільканайцять будинків і 7 осіб.

Дальші вісти з середи і четверга доносять отсе: Страшний вид представляла ріка Стрий в четвер. Вода несла з гір великі колоди дерева, скали, хати, вози і инші господарські прилади та хатну обстанову. Тут то там плили людські трупи, які годі було виловити. Попід болехівський міст переплило 11 людських трупів. Правдоподібно були це мешканці гір, які не могли уратуватись. Рівночасно несла вода нежиючі коні, корови, свині, вівці ітд. Навіть дичина немогла уратуватись, бо вода викидала серни, диків, вовків ітд. Коло Пісочної повіт Жидачів вода пірвала 250 випасених волів. Вони мали бути заладовані на стації Пісочна. Тимчасом стояли в загороді на пасовиску і саме тоді пірвала їх вода. В Стиняві між Стриєм а Верчанами вода забрала 112 кіз і 50 штук худоби. В Розвадозі вода забрала 28 будинків, в Надітичах зовсім знищила 150 будинків.

В станиславівськім воєвідстві всі повіти навістила повінь. В калуськім повіті залляні села: Берлоги, Тужилів, Довга, Пійло, Добрівляни, Хотинь, Підмихайлє, Студінка, Бабин, Перевозець, Мединя. — В товмацькім повіті вода забрала 64 господарств села Марківці. Але в томацькім повіті в часі зливи повстав в околиці села Ляцке шляхоцьке така страшна буря, що ціле то село зрівнане зі землею. Ця буря в Ляцкім шляхоцькім шаліла всего чверть години і за той час рознесла 54 господарств зі всіми будинками, а 42 господарств зовсім завалила. З тих 54 господарств нема тепер ні сліду, бо буря пірвала всі будинки і понесла їх кілька кільометрів далеко. І от в віддаленю кілька кільометрів порозкидані тепер по полях останки хат, стоділ, стаєнь збіжа, одіжи, господарських знарядів ітд. Худобою підкидала буря як мячем (пилкою). Парусот людей без даху над головою, шкода міліонова. Взагалі з станиславівського воєвідства ще нема всіх відомостей, бо деякі околиці зовсім відтяжені від світа. І так з повіту косівського брак дальших відомостей, бо дороги, мости, телеграфи понищені.

Це лиш уривкові вісти, бо всіх, які надходять з краю не спишеш і на воловій шкірі. Нещастє отже небувале, щкоди виносять сотки міліонів.

Ті села, яких Господь зберіг від нешастя, хай дякують Богу і спішать в поміч знищеним.

А поміч конечна! Тому взиваємо ті села, щоб негайно основали в себе комітет, якийби збирав датки для тих, що потерпіли від повені. Збирати треба все: гроші, збіже, пашу, солому, одіж, — словом все, бо десятки тисячів людей лишилось лиш в тім, в чім у тікли. Все стратили. Ні одіжи, ні лижки страви, ні даху над головою.

Тому поміч повинна бути видатна. Не жалуйте обильних датків, коли Господь охоронив вас перед нещастєм. Про основання комітетів і про збірку доносіть до нашої Редакції.

Дальші зарядження видадуть наші центральні установи у Львові, в саме куди жертви відсилати.

З окрема апелюємо до сільської інтелігенції, виділів Читалень, кооператив, „Соколів“, „Лугів“ ітд., щоб дали почин до основування комітетів помочі і занялись ревно збіркою.

Памятайте про нещасних братів!

Дописи.

Гарасимів, пов. Городенка. — Наше село славне тим, що нема єдности, тай через се зверхність громадська все виходила з ласки „панів з повяту“ а не з волі народа, аж по нинішні часи. Головну заслугу в тім має бувший писар громадський Михась Шиманський, що з бідного заробітника за кілька десяток років на писарці „доробився“ 40 морґового маєтку. Тепер перед виборами здавалося, що він вже досить ситий, тай сяде тихо. Але його злий дух не спить. Тепер він богач перший в селі, тож йому забажалося „гонорів“ і стати радним, а навіть мріяв про війтівство. Біда лише в тім, що у людий довга память, тай ніхто в селі і чути не хотів, щоби його вибрано до ради. Коли в червни він скликав в Уряді громадськім передвиборче зібрання, то счинився такий крик і вереск проти нього, що ледви війт нарід успокоїв. Одноголосно всі кричали: „Не треба його, досить нассався нашої крови“. Але він не стратив надії, тай втяв іншу штуку і то добре ним випробовану за австрійських часів. Ще того самого дня пішов до коменданта поліції постерунку в Незвисках, наговорив перед ним на ціле село і всіх назвав бунтівниками і небезпечними для Польщі большевиками, лише себе і кількох збаламучених ним селян представив яко прихильних Польщі. Яка там була ще бесіда — нарід довідався доперва перед самими виборами. „Пан Михась“ зробив собі партію, а комендант Будзяновський дав єї своє благословенство і назвав єї „ржондовою“ а перед людьми назвав „стара партія“. До сеї киринної роботи дібрав собі єще піддячого Федя Соломянного і Данила Шеваґу прозваного в селі „Хорий“, обіцяючи їм, що їх введе до ради, бо нарід був також проти них за їх минувшість. В той спосіб Шиманський роздвоїв село тай пробоєм проти волі народа пішов до виборів. Дня 30. VI. і 1. VII. с. р. прийшли вибори. Приїхав комісар виборчий зі Староства і 4 поліцаїв. Комісар поводився зовсім безсторонно і жадній стороні не виявляв своєї прихильности. Шиманський писарював, Федь Соломяний сидів при комісії, а Данило Шеваґа на порозі впихав силоміць виборцям свої картки. Нарід зберіг терпеливість і не реаґував на се, щоби не викликати бучі, якої Шиманський дуже бажав собі, бо ніхто не хотів його карток навіть до рук брати. Вислід виборів такий: На 49 радних Шиманський ні одного свого кандидата до Ради не перевів і сам соромно провалився, помимо сего, що на його лісту голосували всі форнали з обох дворів, оба дідичі і всі жиди. Місцеві Поляки (є їх кілька) не голосували зовсім, хоть Шиманський взяв їх двох на свою лісту. Наказний війт Стефан Комарніцкий був ніби безсторонний, бо до комісії покликав по двох членів з обох партій. Не хотів стратитити ласки у коменданта і не хотів явно виступати проти цілого села, в надії, що дальше зістане в селі війтом. Однак Шиманський надії не стратив. Вніс протест проти важности виборів, в надії, що буде залягати цілими роками. Надія завела, бо Воєвідство вже відкинуло протест, а Староство наказало нововибраній Раді уконституватися. Вправді він вихвалюється, що зробить єще „рекурс“ до Міністерства, але то йому не поможе. Дня 24. серпня с. р. приїхав комісар Староства і відбувся вибір війта, заступника і 4 асесорів. Вся Зверхність громадська вибрана майже одноголосно, бо місцевих вірилістів (2 дідичі і священик) при виборах не було. Вибраний війтом: Василь Польнюк, його заступник Гриць Місюра, асесори: Дмитро Святик, Стефан Петруняк, Стефан Шеваґа Гнатів і Ілько Іванюк. В часі вибору старшини був також комендант постерунку. По виборі перед кількома селянами він вихвалювався, що він так „зробить“ що з тих виборів нічо не буде, а війтом дальше буде Степан Комарніцький, бо йому так хочеся. Пожиємо — побачимо!

Хідновичі, — повіт Перемишль. Вибори до громадської ради відбулися 2. липня ц. р. На 17 радних вибрано: 15 Українців і 2 Поляків. Вибори зверхности громадської відбулися в приписанім речинці це є: 8 днів по виборах до гром. ради. Війтом вибрано Петра Осима свідомого громадянина. Та на жаль, наш парох, о. Прокурат ізза злих сусідських відносин з Петром Осимом, зачинає вже при виборах на війта киринити, а коли його зусилля безуспішні, шукає собі союзників у фільварку, та вносить протест, мотивуючи його тим, що нібито до виборів на війта не додержано 8-дневного речинця. Розуміється, Староство уневажнює вибір, а за цей час опозиція (двірські слуги з о. Прокуратом на чолі) шукає голосів. Назначується вибори на день 27. VII. ц. р. Явились всі радні з виїмком радних І-го кола в склад якого входять: о. Прокурат, місцевий учитель, управитель двора Йосиф Ролєк і старий війт Іван Нурко, та ґраф Стадніцкі місцевий дідич, як член віриліст, бо не знайшли відповідної скількости голосів. Назначуєсь вибори в друге на день 16. VII ц. р. Зійшлись всі радні, тільки радних І-го кола нема. Коли дивимось — їдуть на вибори автом ґраф Стадніцкі, директор Ґільовскі, завідатель двора Ролєк, та ще якісь два невідомі. Зявився і наш душпастир і їде їм назустріч. Предсідатель Іван Нурко назначує до Комісії о. Прокурата та місцевого учителя, вони зрікаються — мовляв — без нас не переведуть виборів — бо самі не знають. Починається торговиця. — О. Прокурат каже: „ми вибори переведемо, але зголдіться на нашого кандидата на війта“. — Почалася колотнеча, лякали нас своїми погрозами, а ми при своїм. — Кінець-кінців бачили, що не вдіють нічого і відїхали; а ми розійшлися домів, нарікаючи на нашого душпастиря та його союзників. Оноді накинувся наш парох на радного Петра Михасяка в церкві словами: „Ти не гідний тут сидіти в крилосі, коли ти є проти...“ Побажатиб, щоб наш парох, як і по инших селах, разом з громадою держав, а не шукав проти нас союзників в дворі.

Курилівка, пов. Ланцут. Наше село занепокоєне з причини маючого наступити перенесення нашого дуже діяльного священика Теодора Гури, який тут на „kresach“ західно української землі сповняє не тільки як найсовісніцше обовязки душпастиря, але разом зі своєю женою є світлим учителем на суспільній і національній ниві. Його то заслугою є, що наші селяне давнійше оспалі і самолюби пробуджуються до громадської праці. В зимі його заходами засновано кооперативу, яка міститься в винайменій хаті, поки не перенесеться до свого дому, який вже будується. Від часу до часу в читальні відбуваються відчити, як недавно з приводу роковин смерти Івана Франка. По селі не почуєш польських мазурків, ні ріжних „oj dana“, але всюди лунає українська пісня. І тепер ми не можемо зрозуміти, чому отець Гура мусить переноситися; він не дає спати Полякам, які раді його позбутися і в тій цілі доносять на нього до староства, до ґрафа Потоцького, котрий не хоче дати йому презенти на парохію в Курилівці. Сумно робиться, коли подумаєш, що лікар душ залежить від особи цивільної. Боїмося, що на місце дотеперішнього пароха прийде новий, котрий ледви чи буде міг сповнити як слід ті обовязки, які на нього вкладають спеціяльні обставини, серед яких находиться наше село. Звертаємося до перемиського Ординаріяту з просьбою, щоби звертав увагу на особисті кваліфікації священиків, яких має назначати на парохії, висунені на захід. Тут треба душпастирів здорових, енерґійних і свідомих Українців. — Селянин.

Памятайте про „Рідну Школу“!

З ПОЛЬЩІ І ПРО ПОЛЬЩУ.

В Польщі не втихає справа ґен. Заґурского і через те боротьба між пілсудчиками і вшехполяками дуже загострилась. У Львові дійшло до того, що вшехпольське „Слово Польське“ назвало своїх противників злодіями ітд. За це пілсудчиківський „Дзєннік львовскі“ потрактував редакторів „Слова Польського“ такими прізвищами як бандити і т. д. Справа мабуть прийде перед суд, бо пілсудчики заскаржили „Слово Польське“. Вшехполяки підозріваючи, що пілсудчики спрятали Заґурского, бють на алярм в обороні „праворжондносці“ себто домагаються, щоб в Польщі був закон святим, та щоб був виконуваний так, як пр. в Німеччині. Смішні ті вшехполяки! Самі допчуть закони, а вимагають, щоб пілсудчики його шанували. От є в Польщі закон з р. 1922 про основання українського університету до кінця р. 1923. Вже від того часу, коли мав розпочати свою діяльність український університет, минуло 4 роки, а університету зовсім нема. І то має бути пошанованням закону! От і ті люди, що свою ухвалу соймову подоптали, виступають тепер в обороні законів!! — Врешті вшехполяки постановили уладити релігійну демонстрацію і в тій цілі мали відбутись богослуження за ґенерала Заґурского в варшавських костелах. Але кардинал Каковскі не дозволив відправляти богослуження і приготована демонстрація не вдалась. — Поза справою Заґурского, польські ґазети розписались широко про шпіонську спілку, яку відкрито в Станиславові, на чолі якої стояв якийсь оберст лейтнант в активній службі. Арештовано 10 осіб, але імен ще не подано, бо ведеться тайне слідство.

Що чувати в світі?

СОЮЗ НАРОДІВ розпочав свою сесію д. 1. вересня. З приводу цего приїхало до Женеви 22 міністрів закордонних сдрав. Инші держави не є заступлені міністрами. Приїхали теж міністри зак. справ Анґлії, Франції і Німеччини. Тут будуть вони вести тайні переговори, а на засіданнях Союза Народів будуть обговорювані самі дрібнички. Приїхало теж 600 ґазетярів з цілого світа.

БОЛЬШЕВИКИ вели з Америкою переговори в справі нафти. І Здавалось, що ось-

АРКАДІЙ АВЕРЧЕНКО.

Мій приятель злодій.

Я був у гостині у Красавіних. Ми говорили про театр, мистецтво і літературу. Нараз у кімнату ввійшла гарна служниця, глянула на мене, усміхнулася і сказала:

— Хтось кличе Вас до телефону!

Я видивився здивовано.

— Мене? То якась помилка... Хто мене може кликати? Хто може знати, що я тут?

— Не знаю! — сказала служниця і вийшла з кімнати.

Я пійшов до передньої кімнати, зняв телефонічну слухавку і сказав:

— Гальо! Хто говорить?

— То я, Рибаків, — почув я знакомий голос. — Сидимо в кабареті і чекаємо на тебе. Прийди-ж сюди!

Я відповів:

— Любий приятелю, по перше я не можу прийти, бо мушу їхати до дому. В дома нема нікого, навіть мого слуги нема в дома, а по друге відкіля ти знаєш, що я тут?

— Ти брешеш, коли кажеш, що дома в тебе нікого нема. Я щойно телефонував до тебе до дому і хтось відповів мені:

— Пан є у Красавіних!

— Любий Рибаків, нічого не розумію. Може я зсунувся з глуздів, може ти жартуєш собі з мене. Мешканнє замкнене, а ключі я маю в кишени. Хто-ж з тобою говорив?

— Не знаю! То був якийсь мужеський голос. Сей голос сказав коротко: „Він тепер у Красавіних“ а потім відздвонено. Я гадав, що якийсь твій свояк.

— Щось такого! Я зараз їду до дому. За двайцять хвиль знати-му все.

— Подзвониж насамперед, то скорше довідаєшся! — сказав Рибаків.

Я відзвонив нервово, викликав централю і сказав моє число. Пів хвилини пізнійше у моїй робітні зняв хтось телефонічну слухавку й озвався глухий мужеський голос:

— Гальо! Хто там?

— Чи то число 23 — 30?

— Так що собі бажаєте?

— Хто при апараті?

Яку хвилину було тихо, а потім той самий голос сказав вагаючись.

— Пана нема дома!

— Вірю, — крикнув я сердито.

— Самособою, що його нема вдома, бо я сам господар. Хто ви такий? Що робите в моїй хаті?

— Не гнівайтеся, пане, двох нас є у вашій хаті: Я зараз закличу мого мого товариша... Хвилиночку. Грицьку, ходи до телефону!

Я чув як озвався другий голос:

— Що знову? Все дзвонять і дзвонять. Годі працювити спокійно: Що хочете?

— Що робите в моїй хаті? — крикнув я злісно.

— Ах, то ви господар хати... Слухайте... Де ключі від вашого бюрка? Ми перешукали цілу хату і ніде не найшли ключів.

— Алеж, пане, миж не можемо розбивати всі шуфлядки вашого бюрка! — озвався спокійний голос. — Певно, як не найдемо ключів, мусіти-мемо розбивати шуфлядки То буде коштувати богато праці і богато часу. Чи не жаль вам вашого бюрка? Сеж стародавний мебель! Яка ціль нищити бюрко?

— Злодії! Ви потайки вдерлися до моєї хати й хочете обікрасти мене! — крикнув я гостро. — Добре. Ви мені не втечете. Я зараз заалярмую весь дім!

— Заки ви прийдете, нас вже давно не буде у вашій хаті, — відповів спокійний голос. — Отже де є ключі від бюрка7

— Злодії! Драби! — кричав я страшно у телефон. — Підете до арешту. Злодії! Лайдаки!

— Пане! — сказав втихомирюючий голос — ми прийшли до тебе, як люди до людей. Ми не хотіли нищити твого бюрка. Ми питалися тебе. Чи то так тяжко сказати де ключі? Таж треба бути вирозумілим.

— Не хочу запускатися у розмову зі злочинцями!

— Алеж, пане, чи ти гадаєш, що ми не можемо пімститися за такі слова. Я зараз візьму ножа і покраю на шматки твої гарні клюбові крісла. Хочеш? — Ви дійсно дивна людина! — сказав я успокоюючо. Алеж мусите зрозуміти моє положеннє. Влазите до моєї хати, обкрадаєте мене, а я ще маю чемно говорити з зами?

— Ласкавий пане, хто тебе руйнує? Чи то таке важне, як ми заберемо якусь дрібничку. Миж також мусимо жити.

— Гм, се я дуже добре розумію. Сеж зовсім природне. Одначе я не розумію, навіщо безцільно руйнувати мої річи?! Що ви мати-мете з того?

— Пане, не сварися!

— Я не сварюся! Я бачу, що ви розумні люди. Розумію також, що ви мусите мати якусь користь за ваші труди. Ви певно слідкували мене кілька днів?

— Гадаю. Ти думаєш, що вломатися то так дуже легко?

— Але деж там? Я всьо дуже добре розумію. Та навіщо вам ключа?

— За грішми... Може гроші не в бюрку?

— Ні. Тут ви надармо будете мучитися!

— А деж гроші?

— Я добре сховав гроші. Скільки вам треба? Скажіть же! Не встидайтеся!

— Гм, — озвався з жалем голос — богато годі винести. Дверник міг би нас зловити з клунком. Ми взяли трохи столового срібла, один капелюх, одно пальто, годинник-будильник і срібний притискач паперів.

— Помиляєтеся, притискач не є срібний.

Коли так то візьмемо бронзову попільничку.

— Товариші, — сказав я — я розумію ваше прикре положенне і ставлюся в вашім положенню. Вам пощастило, ви вдерлися незамітно до мого помешкання. Добре. Скажім, що берете сі річи і понесете клунок незамітно попри дверника. Щож далі? Продасьте ті річи тай дістанете за них кілька центів. Знаю я тих опирів, що відкуповують від злодіїв крадені річи. Мусите числитися з ризиком, вязницею а навіть що й побють вас, а той хто відкуповує, мати-ме найбільше користи з добичі!

— То правда! — озвався зовсім переконаний голос.

— Самособою, що правда! — сказав я із захопленнєм. — Сей проклятий капіталізм, жиє з рук працюючих мас. Розумієте? Абож то ви крадете? Ні. То вас обкрадають. Абож то ви приносите шкоду суспільности? Ні. Сі опирі тисячу разів шкідливійші від вас! Товаришу, дорогий приятелю! Тепер кажу отверто і чесно: Річи, що ви їх хочете забрати, для мене милі й любі з ріжних причин. Годинник-будильник то моя життєва конечність, бо без будильника, я прийшовби затра рано запізно до бюра. Скільки ви дістанете за ті річи? Дрібничку. Ледви чи дістанете пятьдесять карбованців.

— Щоо? — відповів голос у телефоні — може з трудом двайцять-пять рублів!

— Приятелю! Бачу, що ми розуміємо один одного. Я гроші лишив вдома. Сто пятнайцять карбованців. Вони добре заховані, без мене ви не найдете гроший. Я вам скажу, де гроші сховані. Візьміть собі сто карбованців, лишіть мені всього пятьнайцять карбованців, щоби я завтра міг поснідати. Потім ідіть собі з Богом! Я не повідомлю поліції. То приватна, приятельська умова, яка нікого зовсім не обходить. Розумієте?

— Але ми вже запакували ті річи!

— Нічого! Лишіть їх на місці.

— Алеж пане, — сказав нерішучо злодій. — А як ми візьмемо гроші і заберемо річи?

— Приятелю! Абож то ви дикі звірі? Я вірю, що ви в самій річи добрі люди. Чи так?

— Певно. Нужда, безробіттє, собаче життя.

— Боже! Або-ж я того не розумію? Вірю вам. Отже, коли дасьте мені слово чести, що полишите річи, то я вам скажу, де гроші заховані. Лише ви мусите лишити мені пятнайцять карбованців на сніданнє, чейже не схочите, щоби я вмер із голоду?

Злодій засміявся збентежено і сказав:

— Добре. Згода. Слово чести, ми лишимо ті річи і пятнацять карбованців. З такими річами то лише клопіт. Деж гроші?

— Дякую. На бюрку стоїть касетка листового паперу. З гори є в ній коверти, потім папір, а під папером гроші. Є там чотири банкноти по двайцять пять карбован-

ось ті переговори доведуть до угоди. Але вони ненадійно розбились. Америка зажадала від большевиків, щоб дали відшкодовання всім Американцям, яким большевики в р. 1917 відібрали копальні нафти в Баку. Большевики не хотіли на це згодитись, бо якби признали відшкодовання Американцям, то мусілиб дати відшкодовання і Анґлійцям і Французам. Дивне, що переговори зірвано так нагло. Тому підозрівають, що до зірвання переговорів причинилась Анґлія. Вона витолкувала Америці, що її угода з большевиками тільки скріпить большевиків, а Америці користи не принесе, бо большевики угоди не додержуть, як не додержали угоди з Анґлією. Але можливе також, що Анґлія зробила надію большевикам, що знову навяже з ними торговельні взаємини. Большевикам краще погодитись з Анґлією як з Америкою і тому вони без торгів відмовили американським горожанам відшкодовання і тим самим зірвано переговори з Америкою. Тепер большевики мусять шукати дороги, щоб зближитись до Анґлії.

ФРАНЦІЯ в справі опорожнення німецького краю над Реном дійшла до угоди з Анґлією, але це така угода, якою ніхто не вдоволений — ні Франція, ні Анґлія, ні Німеччина. Німецький уряд домагався слушно опорожнення свого краю, бо він в льокарненськім договорі прарік жити в згоді з Францією, а також перевів розброєння Німеччини, що потвердила і рада амбасадорів. Але французькі ґенерали і не думають про це, щоб забрати військо з німецького краю. Що-йно по довгих торгах згодилися, щоби забрати 10 тисячів війська, а 60 тисячів далі лишити на німецькій землі. Але як прийшло до того, кілько має забрати свого війська Франція, а кілько Анґлія і Бельґія, то Франція хотіла, щоб найменше її війська опорожнило німецьку землю. Врешті стало на тім, що 11 тисячів війська має покинути німецьку країну, з того Франція має забрати 8 тисячів, а решту Анґлія і Бельґія. Ця угода образила Німеччину, бо далі 59 тисячів буде жити на німецькій землі і задармо їсти німецький хліб. Не вдоволила ця угода і Анґлії, бо там багато політиків не годиться з французькою захланностю, яка тільки непотрібно дразнить Німеччину. Через те і уступив анґлійський міністер льорд Сесіль, бо за таку політику супроти Німеччини не хоче брати відвічальности. Також і Французи невдоволені, що аж 8 тисячів війська мусять забрати з німецького краю, а вони хотілиб тим військом натискати на Німеччину, щоб вона не домагалась зміни границі від Польщі. Це уважає Німеччина напастею. Бо і справді мировий договір дозволяє держати німецький край під військовою владою Франції і Анґлії через 15 літ від заключення мира. Вже 8 літ сидить там військо, а ще має там бути 7 літ. Коли Німці жадають зміни границь, то Франція може їх здержувати від того хіба ще 7 літ. А що буде опісля? Не дивниця, що Німці таке поведення Франції уважають напастею.

В АНҐЛІЇ а також в цілім світі великого шуму наробив льорд Сесіль. Це імя знане і нам Галичанам, бо він і в анґлійськім парляменті і на засіданнях Ради Союзу Народів в р. 1921 і 1922 порушував справу Галичини і домагався для неї права самоозначення. Той льорд Сесіль останніми часами був міністром а рівночасно делеґатом Анґлії в Раді Союза Народів. Ще в липні ц. р. вів він в імени Анґлії переговори з Америкою на конференції для морського розброєння в Женеві. Як звісно — ця конференція розбилась, бо Анґлія не хотіла розброїтись на морі так, як цего жадала Америка. Коли льорд Сесіль повернув до Лондону, зложив свій уряд міністра і делеґата до Ради Союзу Народів, бо не годився з політикою теперішного анґлійського уряду. Льорд Сесіль є пацифістом і є переконаний, що мир можна удержати тільки тоді, коли Анґлія буде іти рука в руку з Америкою Тому було великою помилкою анґлійського уряду, що він своюю неуступчивостю супроти Америки довів до того, що конференція для розброєння в Женеві розбилась. Також закидує льорд Сесіль анґлійському урядови, що він підпирає ворожу політику Франції супроти Німеччини. Льорд Сесіль є переконаний, що з Німеччиною може жити Франція в згоді, як не буде її дразнити і безнастанно ображувати. Такою образою Німеччини є це, що дотепер Франція і Анґлія держать своє військо на німецькій землі і трактують Німеччину як якусь африканську державу. За таку політику не може льорд Сесіль брати відповідальности і тому зрікся достоїнства міністра і делеґата до Ради Союзу Народів. Уступлення льорда Сесіля дуже вбентежило анґлійського премієра Болдвина. Також зробило велике враження в цілім світі. Свідчить воно, що між анґлійськими консерватистами, які тепер мають владу в Анґлії, нема згоди що-до питань заграничної політики та що ця партія зачинає розбиватись на дві партії.

ІТАЛІЯ донедавна ворогувала з Німеччиною, а Муссоліні завжди грозив пястуком Німеччині. Однак останніми часами Муссоліні не лиш що присмирнів, але і зачав залицятись до Німеччини. А саме Муссоліні бажає здобути для Італії кольонії в Азії і Африці, щоби там примістити безробітних Італійців. Знаючи, що Німеччина домагається звороту кольоній, забраних їй в часі війни — Муссоліні хоче іти з Німеччиною рука в руку і підпирати домагання Німеччини. В замін за те домагається Муссоліні, щоб Німеччина помогла Італії здобути нові кольонії. Муссоліні хотівби дістати опікунство (мандат) над Палестиною, якою дотепер опікується Анґлія. Деякі анґлійські політики не булиб від того, щоб позбутися Палестини, бо всі Араби ворогують на Анґлію за те, що вона Жидів підпирає в Палестині. А Арабів в Палестині є подавляюча більшість. — Жидів ледви десята часть населення. Розуміється, що Анґлія відступилаб Палестину лиш тоді, якби за це дістала щось ліпшого.

В АМЕРИЦІ відбулась велика американсько-анґлійська маніфестація політична з нагоди відчинення великого мосту до прилюдного вжитку. Цей міст лучить Зединені Держави з Канадою, так що місто Буфало є по боці Зединених Держав, а місто Форт-Ірі є на канадійському боці (Канада є домінією Анґлії). Цей міст є довгий на 1769 метрів і веде понад проливом, яким води озера Ірі спливають до озера Онтеріо, перепливаючи по дорозі звісний водопад Ніяґари. Названо його „міжнародним мостом мира“ і на його відчинення прибув з анґлійського боку: анґлійський престолонаслідник (Принс оф Вейлс), анґлійський премієр Болдвин і премієр Канади; з американського (Зединених Держав) боку прибув віцепрезидент Зединених Держав Доус і міністр закорд. справ Келлоґ. З обох боків явилось около 100 000 людей. Промови з обох сторін були політичні, а саме промовці славили столітний мир між Зединеними Державами а Анґлією та висловлювали бажання, щоб цей мир трівав вічно. Анґлійський премієр згадав про конференцію для розброєння в Женеві, яка розбилась. Однак ця невдача не закаламутить сусідських взаємин між Америкою а Анґлією. Віцепрезидент Доус заявив, що конференція для розброєння розбилась тому, бо і Анґлія і Америка не приготовили справ, які мали бути вирішені на конференції. Але розбиттє конфереції не повинно довести до того, щоб Анґлія і Америка переганялись в зброєнню, т. є. в будові воєнних кораблів. Кажуть, що це була кандидатська промова Доуса, бо він хоче, щоб його при зближаючихся виборах вибрано президентом Зединених Держав.

АВСТРІЙСЬКИЙ сойм ухвалив закон, яким признав Словінцям культурну автономію. Від тепер Словінці будуть завідувати самі своїм шкільництвом т. є. вести надзір над шкільництвом, іменувати учителів, закладати нові державні школи і тд. Небогато тепер Словінців в Австрії бо не цілих 100.000 живе в австрійськім краю Каринтії. Так то аж тепер австрійські Німці прийшли до голови по розум. Перед війною вони про таке і думати не хотіли, бо уважались „пануючим“ народом. Аж коли невдоволені народи розбили велику Австрію, набрали австрійські Німці розуму.

В ШВАЙЦАРІЇ в місті Льозанні від 3 до 21 серпня відбувався зїзд церков. Зїхалося там около 500 делеґатів христ. церков зі всіх сторін світа. Епископ Брент, з американської епископальної церкви, виголосив проповідь до делеґатів на початку зїзду. Він говорив, що сам Господь Бог взиває християн, щоб зєдинились, бо лиш тоді настане Царство Боже на землі. Боротьба між поодинокими церквами є причиною, що богато людей стає байдужними супроти церкви. Люди заблудили і не можуть знайти життєвої дороги. Лишень така релігія, яку голосив Ісус Христос, може вратувати світ. Опісля радив зїзд над ріжними справами, а головною справою було: Спільний символ віри церков. — В Швайцарії також в місті Женеві, відбувся конґрес національних меншостей т. є. тих народів, які є розсіяні між иншими народами. Українці і Білорусини в тім конґресі не взяли участи. Вони через своїх відпоручників тільки прислухувалися нарадам. Чому не взяли участи? Бо Українці і Білорусини не є національною меншостю але національною більшостю на своїх землях, які прилучено до чужих держав. Тому Українці і Білорусини домагаються права на самоозначення для себе. Відповідно до того постановили Українці і Білорусини свої домагання до президії конґресу. Аж тоді, колиб ті домагання були сповнені, рішилиби Українці і Білорусини брати участь в конґресі.

В БОЛІВІЇ (в південній Америці) вибухло повстання червоношкірих Індіян. Крайна нужда, голод і безправство, якого доводиться зазнавати червоношкірим з боку білих, пхнули в Болівії 80.000 Індіян до бунту проти білих. Хто би то сегодня міг пізнати по тих обдертих, босих, виголоднілих Індіянах потомків славного племени Інка, що через довгі сотки літ володіло великою індіянською державою, що обнимала землі сегоднішних республик Болівії, Перу і Еквадор. Ще й досі творять вони на тих землях подавляючу більшість населення. Ще й досі можна подибати там сліди їх високої культури, якою вони славилися сотки літ тому взад. Бо коли прийшли на їх землі еспанські зайди з Европи, вони вже були куль-

ців, три по пять карбованців. Ви ніколи не впалиби на думку заглянути до касетки. Не забудьте загасити електричне світло, як будете відходити. Чи ви прийшли задніми дверми?

— Так, пане.

— Як будете відходити, то замкніть добре хату. Колижби дверник питався вас, де ви були, то скажіть, що приходите з друкарні. Отже дай Боже щастє! До побачення!

— Де маємо покласти ключі?

— У лівому куті другої сходи. Але годинника ви не зіпсували?

— Ні!

— Слава Богу! Йдіть із Богом! Добраніч!

— Добраніч!

* * *

Як я вернувся до дому, на столі лежав клунок із річами, три банкноти по пять карбованців і записка такого змісту;

Годинник-будильник є у спальні. Річи і гроші є на столі. Додержіть слово і не донесіть про нас на поліцію.

Ваші приятелі

Грицько і Серґій.

* * *

Всі мої знакомі говорили, що я добре вмію полагоджувати мої справи. Гадаю, що вони говорили правду.

Нервові діти.

(Др. Д. А. Том).

Коли дитина неспокійна, роздратована, невдоволена, то звичайно не її вина, а перший знак її ненормального, неправильного нервового або душевного стану. Коли вона в ночі добре не спить, коли не має апетиту, перебирає в поживі, взагалі химерить, нарікає, то що, то се також може бути наслідком нервового роздратовання або перемучення, утоми.

Звичайно, воно може пройти само собою, але й може попереджати якісь гірші недомагання й лишити слід на будуче. Тому помітивши зміну в дитині, батьки повинні негайно пошукати причин. Передовсім — чи фізично дитина здорова; чи досить сильна, щоб подолати своїм завданням в школі чи дома; чи має досить спочинку і розваги; чи пристає з иншими дітьми, чи бавиться з ними, чи може її докучають; чи може має якісь свої окремі бажання, надії й заміри та турбується ними; може завидує кому, може боїться чого, може має які свої клопоти, труднощі, перешкоди. Пізнавши в чім річ, часами можна хвилево дитину заспокоїти і привернути до нормального душевного стану. Звичайно треба зняти з неї той тягар, що її тисне і мучить. Буває, що треба її помогти в шкільній науці або на деякий час зовсім взяти зі школи, поки не відпічне і не заспокоїться. В кождім випадку треба вважати, щоб дитина мала досить сну, і треба годувати її доброю, здоровою і смачною стравою.

З фізичних недомагань, які впливають на весь настрій й поведінку дітей, часто трафляється в них слабість, яку називають танком св. Віта. Що до її причин, наука медицини ще не має певности, але певна річ, що розвивається та слабість на основі фізичного виснаження, втомлення. Може вона розвинутись, наприклад, в хлопця, котрий напружено в школі вчиться, а ще крім того дома працює або далеко йому їздити до школи. Може така слабість скінчитися повною фізичною руїною, але і буває, що декілька тижнів спочинку вистарчить для повного подужання.

Дбайливі батьки повинні звертати навіть на найбільш звичайні, буденні переживання дитячої душі. Наприклад, завиcть є зовсім звичайним, можна сказати — нормальним, зявищем в дітей. Коли не творити для неї окремих причин, не давати дітям нагоди до завидування й заздрости, то значіння вона не має і дитина з того виростає. Але в инших умовинах може розвинутись в неї характер, з яким в дальшім життю буде трудно і самій людині і другим людям з нею. А скільки то людей буває, що навмисне дратують дитину, показуючи — за кару для неї чи що — більш любови чи уваги до другої дитини. З такого „покривдження“ може розвинутись і завиcть і злість і злоба і всякі погані прикмети характеру.

Взагалі з дитячими почуваннями треба обходитись дуже обережно. Душа дитини така-ж вразлива, як і тіло, або й ще вразливійша. Враження можуть залишитися в неї на все життя. Батьки самі не знають, що вони роблять, коли дітей страшать — пострахом хочуть здобути послух. Все одно чи грозити, що побють або „підуть собі геть“, або віддадуть дитину куди то, чи страшити циганом чи чим иншим „страшним“. Діти швидко переконуються, що се тільки пустий пострах і перестають боятися та що більше — бачать, що батько чи мати говорить неправду, а самі того вчаться. Або-ж діти стають „залякані“, несміливі, нервові, — прикмета, яка може в них лишитися на довгі літа. Так само не годиться обманювати дітей обіцянками, яких батько-мати не думає сповнити, ані підкуплювати їх дарунками чи ласощами за те, що дитина і без того повинна зробити. У всіх тих випадках вистарчить похвала або догана, на які всі діти вразливі.

ПОСЛУХ В ДІТЕЙ.

Щоби діти сліпо слухали старших осіб, хоч би й своїх власних батьків, у всякій справі, се не тільки неможливе, а й не бажане. Сліпо послушні можуть бути лише хорі, ненормальні або дурні діти, тай то краще, щоб від них такого сліпого послуху не вимагати.

Ніякої дитини не можна виховати так, щоб вона зовсім і точно задовольнила кожде бажання батька чи матері. Кожда дитина має свою натуру, свої окремі душевні прикмети, які хочуть найти собі вираз і яких силою не треба гальмувати. Розуміється, дітей треба вчити, що вони повинні робити, а чого ні, але в кождім випадку треба дати їм розумну причину для такої чи иншої поведінки, а не вимагати, щоб сліпо слухали приказу чи заборони, не розуміючи, чому воно і нащо.

Розумний послух в дітей можливо осягнути і се для їх доброго виховання важно. Одначе треба оберігатися, щоб взагалі за богато не приказувати і не забороняти. Спільна прикмета в усіх дітей, що вони діяльні, і на скільки те, що вони роблять, не шкодить ні їм ні другим людям, треба лишати їм волю. Дитина все хоче щонебудь робити; хоче бачити результати своєї роботи; хоче похвали і признання. Се її природа і вона невинна, що „не може всидіти тихо“. За те нема що її сварити і батьки повинні лише ту дитячу діяльність скерувати так, щоби вона не зашкодила ні самій дитині ні нікому.

Щоб виробити в дитини розумний послух, батько й мати повинні передівсім свою дитину добре пізнати: що вона думає, як приймає враження і як на них відповідає, чого можна від неї вимагати і яким способом.

Поки приказувати чи забороняти, наперед подумати, чи справді треба. Коли треба, тоді сказати своє просто, ясно і пояснити причину, чому дитина повинна щось робити, чи чогось не робити. Не відкликати своїх рішень, але і не проголошувати їх в надто рішучій, різькій формі. Дитина, так як і доросла людина, не любить „сильної влади“ над собою і так само відчуває образу. Треба, щоби дитина привикала, що те, чого від неї вимагають, є і важне і розумне. А потім все треба дивитися, чи приказ виконано. Для дитини се буде доказ, що справа важна і що батько чи мати в її висліді зацікавлені, а не говорять так ізза якоїсь забаганки чи примхи.

Не треба спонукувати дітей до послуху обіцянками, обіцянку виконати. Не зловживаки дитячою довірчивістю, а то легко стратити в дитини віру.

Найгірший спосіб здобувати собі послух — пострахом: лякати дітей поліцаєм чи доктором чи кимсь, хто „прийде і забере тебе“. Або дитина стане боязлива, залякана, а ні, то швидко переконається, що її дурять, тай тратить повагу до батьків.

Поки за непослух карати, треба наперед переконатися, чому саме дитина не послухала. Буває, що в неї були як найкращі бажання власне щось добре зробити, і потім в неї лишається враження, що саме за те її покарано.

Буває, що на дітей накладають такі обмеження, яких вони не можуть видержати. Воно легко сказати „сиди тихо“, але здоровий хлопець, в якому повно життя і сили, попросту не може всидіти тихо довше як кілька мінут. Малі діти ростуть і в них розвивається кождий мускул. Сама природа примушує їх бігати, скакати, кричати, вганяти.

турним народом і мали високо розвинене хліборство, бо вміли штучно наводнювати землю і підносити її врожайність. Вже тоді вони будували водопроводи і канали, вміли бальзамувати тіла і жили собі спокійно, коли завитав до них з Европи в 1532 році непрошений гість Франциско Пізарро враз з 183 еспанськими жовнірами. — Гостинно приняли „некультурні" Індіяни „культурних" Европейців, а ті по слідні відплатилися їм тим, що йо року вбили родового начальника Індіян, а сам нарід почали підбивати і запрягати до тяжкої роботи по копальнях, в яких гинули міліони автохтонів, властивих господарів землі. А вкінці культурні Европейці привезли Індіянам в дарунку ще ріжні „культурні" европейські хороби та алькоголь, а ті дарунки були ще гіршим для них нещастем, як те вороже оружє, від якого гинули. Бо хоч як високу мали Індіяни культуру, коли дійшли до їх землі еспанські завойовники, то не дорівнювали Европейцям в военній штуці. Вони воювали, як тепер, палками і камінєм. І так як тоді не вдержалися з тим оружем проти горстки Еспанців, що стріляли з рушниць і пистолів та рубали шаблями, так і тепер, хоч вони в подавляючій більшости, не вдержаться в своїм бунті проти горстки білих, які мають до своєї розпорядимости армію враз з гарматами і машиновими крісами. — Повстанне Індіян в Болівії це крок розпуки. Не є воно вислідом віякої большевицької агітації, як це подає уряд і пануюча кляса, а тільки вислідом розпучливого положення поневоленого і визискуваного народу, якому знищено культуру і землю і якого перемінено дорогою насильства з господаря в раба. Та всеж таки цей розпучливий крок, хоч його задусять в крови, буде мати і добрі наслідки. Він зверне на себе увагу світа, а пролята свіжо кров загріє прибитих Індіян до дальшої боротьби. З їх освідомленнем наступить і поправа їх долі. Бо їх нещастє лежить в несвідомости їх власної сили.

ВСЯЧИНА

До наших передплатникинів. З кінцем вересня кінчиться передплата за 3 чверть рік. Тому в нинішним числом висилаємо почтові блянкети і просимо прислати передплату до кінця року в квоті 3 зл. Хто не надішле передплати, тому д. жовтня здержимо висилку ґазети.

Пересторога! Всякі аґенти розказують нашим селянам про рай в Арґентині і заохочують їх їхати туди. Богато наших людей повірили тим пройдисвітам і на чужині проклинають свою долю. Наші люди, які піддурені виїхали до Арґентини, перестерігають, щоб ніхто туди не їхав, бо робітників туди наїхало так богато, що ледви четвертина може знайти сяку-таку роботу, а решта не має роботи і домів не має за що вернути. Нема такого еміґранта, якийби не терпів страшної нужди, а є і такі, що з нужди кидаються в море. Инші ходять по смітниках і шукають поживи. А є і такі, що за намовою аґентів корабельних ліній за мізерну ложку страви пишуть з Арґентини до свого села, що їм добре, що заробляють богато і так вводять в блуд инших людей. Тому не вірте листам, які захвалюють Арґентину!

Неприємна помилка закралась до статті „Українська Господарська Академія", поміщеній в ч. 35. А саме дотеперішнє число абсольвентів виносить не 33 а 150 (стопятьдесять).

Наші дописувачі дуже часто нетерпеливляться і жадають поміщення допису зараз в найближчім числі. По можности це робимо, але часом неможливе, бо годі всі дописи нараз помістити. Також деякі дописи мусять бути справджені. Тому просимо о терпеливість. При тій нагоді ще раз зазначуємо, що не підписані повним іменем дописи викидаємо.

Ціни збіжа: нове жито 36—37; нова пшениця 45—46; новий ячмінь 33—34; новий овес 28—29; кукурудза 32—33.

НОВИНКИ.

Замах. Московка Анна Щепихіна-Бабічева стрілила до урядовця большевицького консуляту в Парижі. Її арештовано і вона перед слідчим судією так представила причину замаху: Її чоловіка большевики розстріляли, а вона ратуючи життє, лишила в Росії двоє нелітних дітей, і втікла до Франції. Діти повмирали з голоду. Перед кількома місяцями постановила повернути до Росії і пішла до большевицького конзуляту по пашпорт. Урядовці конзуляту не дали їй пашпорту. Оноді знову прийшла до конзуляту по пашпорт. Чекала на свою чергу, держачи на руках 3-місячну дитину. Дитина розплакалась. Успокоюючи дитину, сказала „Ой Боже мій, Боже!" Тоді урядовець Фомін (мабуть жидок) так відізвався: „Як хочете їхати до Росії, то мусите знати, що там нема Бога". Це так розгнівало жінку, що вона стрілила до урядовця і легко його ранила.

Язва блох. Часописи доносять, що в околицях Проскурова появилась нечувана язва блох. Тих бліх так богато розмножилось і вони так напастують людей і звірят, що люди не можуть спокійно відпочати в ночі, опускають мешкання і виходять в поле на ніч. Нічо не помагають порошки та течі проти блох, тому урядова санітарна комісія рішила нищити блохи отруйними ґазами.

Щасливі дівчата. В китайськім краю Горнан уряд видав наказ, щоби всі дівчата вийшли заміж. Коли яка до означеного речинця не найде собі мужа, то уряд сам його визначить. — Богато і наших дівчат утішилобися таким наказом.

Гострий закон. Посол до єгипетського сойму, Магомед Джуссейбей предложив до ухвали соймови закон проти невірних жінок. По тому закону, чоловік може вбити свою жінку, коли вона зрадить його. За це саме можуть її убити — її батько, син, брат а навіть дідуньо.

Жебраки в Бельгії тепер дуже бідують. А саме недавно проголошено закон, по якому кождий жебрак мусить мати урядову посвідку від комісії, що йому вільно жебрати. Коли поліція зловить здорового жебрака, то по закону висилає його до копальні вугля і він там під надзором працює. Вислано туди вже 250 людей.

Судовий трибунал у Лондоні розглядав цікаву справу. Механік Том Алан продав свою вінчану жінку за 500 фунтів штерлінґів. Перед судом він говорив: Вже давно хотів я розійтися з своєю супругою, бо ми не були щасливі, але вона не приставала на розвід. Та незабаром вона залюбилася в моїм приятелі Філіпсові, що також засліпився нею. Тоді саме мав я грошеві клопоти. На бажання мого приятеля продав я йому свою жінку за 500 фунтів штерлінґів, бо грошей треба було мені дуже. — Його адвокат боронив так: Треба знати, що тому сто літ кожний муж в Англії міг продати свою жінку, кому хотів і не боявся суду, бо таке було право. Селяне продавали свої жінки часто. Ще недавно селянин з Дербі продав свою „бабу" за 11 шілінґів. А також один різник, що збанкротував, продав і свою Еву якомусь шевцеві за 24 шілінґи, Це записане в старих актах. Аж від 1805 року настав закон, що боронить торгувати жінками.— Суд вислухав усе терпеливо та засудив того механіка на 19 місяців арешту.

Сплять за гроші. Дванайцять людей в Менеловім Технолоґічнім Інституті в Пітсбурґу сплять і за це беруть платню. Всі вони є під точною обсервацією лікарів і сплять на ріжних ліжках. Лікарі і техніки при помочи точних апаратів стараються винайти, які ліжка є найвигіднищі і які дають найбільше покріпляючий сон. Для тої цілі вони точно провірюють стан тих професійних „сплюхів", їх здоровля і різвість а теж, чи вони сплять спокійно в ночи чи ні. Кажуть, що це перший раз у світі платять людям за таку роботу як спання.

9-літний герой. Підчас пожару камениці в Брукселі, столиці Бельгії, 9-літний хлопчик довідався, що в мешканню, в якому вибух пожар, залишилась маленька дитина. Хлопчик скочив в огонь і виніс немовля, обтуливши його в подушку. Самий дуже попарився. Тепер він лежить в шпитали де його відвідав президент міністрів і богато інших представників влади. Томущо моденький герой є сином убогих батьків, вирішено дати його до шкіл на кошт держави.

Радянський виконавчий уряд ухвалив 1,000.000 рублів, яко запомогу для польської републики на Радянській Україні. Ці гроші призначено на будову доріг, домів, на школи і на другі цілі. Мають їх виплатити внедовзі. — В цій републиці орґанізуєсь тепер і кілька полків польського війська. Українських селян з цієї републики виселюють.

Німецький інжінір Герман Пліт винайшов автоматичний кріс, що стріляє при помочі згущеного воздуху без найменшого гуку. Цей кріс викидає при одноразовому наладованню 25 куль. В часі проб вприяві старшин райхсвери кулі того нового кріса перебивали двоміліметрову сталеву бляху на віддаль двох кільометрів. Німецький штаб набув цей винахід і держить його в тайні.

Школу для циганів отворено в Ужгороді. Є це перша школа циганська. В р. 1925 чесько-словацький уряд наложив був обовязок посилати своїх дітей до прилюдної школи чеської, але циганчата не могли привикнути до шкільного порядку, а до того, діти висміяли їх. Не було иншого виходу, як заложити для них окрему школу. Вишукано учителя, що говорить по циганськи, і йому поручено науку в школі. Він, знаючи циганські звичаї, з часом зєднав собі дітей і вони вже навикають до шкільного порядку. Однак науку треба що пів години перервати, бо циганчата дуже непосидючі і не можуть довше уважати як пів години. Що-йно коли побігають, знову можна з ними пів години відбувати науку.

Померший король румунський Фердинанд лишив 18-літну незамужну доньку Єлену. Вона дістає текер богато листів з Америки, в яких молодці просять її, щоб вийшла за них заміж. Один робітник з Індіяни пише, щоби вийшла за него. Хоть він убогий, але її любить і вона буде в него щаслива. Знова якийсь фармер пише, що має новий дім і вона в него краще буде жити, як між румунськими циганами. Королівна мовчить — не відповідає на листи.

За честь сестри. В селі Вілька мазовецька, в повіті Рава Руська, брати Андрій і Стефан Морозів напали на сплячого в стодолі Андрія Сухоритого і ножами завдали йому так тяжкі рани, що він помер. Поліція арештувала обох. Вони признались до злочину, заявляючи, що пімстилися на Андрію Сухоритім за це, що звів їх сестру Таньку а опісля покинув.

Невинна дівчина кинулася з другого поверха. В Криниці оден панок наробив крику, що йому пропала мошонка з грішми. Підозрінне впало на служницю Марію Камінську. Вона божилась, що грошей не брала. Коли їй загрожено поліцією, вона з розпуки кинулась з 2 поверха. Поломила собі обі ноги і дізнала потрясення мозку. Опісля показалось, що панок забув гроші на бальконі. Тепер буде він відповідати за це, що посуджуючи невинну дівчину о крадіж, став виновником єї нещастя.

Пожарі в Ярославщині. В ночи з 28 на 29. серпня, в часі весілля вибух пожар в господаря Антона Худика в Лівцях пов. Ярослав. Спалилася стайня і стодола з цілим жнивом. Слідство виказало, що хтось підложив вогонь, бо близько пожару найдено півлітрову фляшку, в якій було ще трохи нафти. Паліїв не викрито. — Дня 29 серпня пізним вечером вибух огонь в стодолі Дмитра Майкута в Тучапах к. Ярослава і перенісся на сусідні стодоли Михайла Гука і Антона Морозовича. Спалилося 3 стодоли зі збіжем. Шкода виносить 15.000 зл. Як по встав пожар не можна дійти. Майкут підозріває, що підпалив його парубок Михайло Ледвос, але він має свідків, що тоді був дома. Дальше слідство ведеться.

Нові книжки.

Автори, бажаючи, щоб їх твори були на цім місци оцінені, мусять прислати два примірники книжки.

Jan Smołka. Katalog-Archiwum aktów dawnych Miasta Przemyśla. Przemyśl 1927. — 4°, ст. 240 + XVI — Зміст: — Систематично-хронольоґічне упорядкованнє дохованих дотепер історичних актів (перґамінових дипльомів в числі 118 і рукописних збірок в числі 873 кн.). Своїм змістом відносяться акти, в переважній своїй скількости до міста Перемишля. При акті подано короткий його зміст. При кождім перґаміновім дипльомі знаходиться понадто опис зверхного вигляду. — Поділ катальоґу: Вступ і дві головні части: I.) перґамінові дипльоми; II) Рукописи. Часть II. ділиться на XI розділів. — Хронольоґічні рамки упорядкованих в нім документів слідуючі: Перґамінові дипльоми сягають від 1356 до 1798, а оден з р. 1834; рукописи від 1402 — 1780. — В VIII розд. під ч. 7 наг. „Rusini" зібрані і хронольоґічно упорядковані акти, що відносяться до минувшини Українців Перемишля. Збірка скромна. Всього 136 актів. (Чотири з них російські) Відносяться вони до літ: 1526 — 1780. Зміст їх ріжнородний По більшій части є це судові акти приватного характеру. Актів більш загального характеру мало. Приміром заховалось тільки 11 актів, що відносяться до боротьби православних з унiятами. — А звісно, що боротьба ця на перемиському ґрунті була надзвичайно остра і мусіла полишити за собою далеко більше судово-правних актів! — шість судових актів відноситься до затяжного процесу укр. міщан з владикою о пасовисько на Болоню і Вовчім. 4 акти пригадують спір міста з владиками А. Радиловським і Копистянським о мур, остатки якого ще нині бачимо. 2 акти відносяться до спору укр. міщан з містом о луки на Кругелю, Болоню, Вовчім і Знесінню; 1 — до боротьби Українців з маґістратом о доступ до лавничих актів. Вкінці загального характеру являється декрет Володислава IV з 23 марта 1633 зрівнуючий правно неуніятів з католиками. Зрештою з виїмком кількох „виписів з книг духовних перемиської капітули і перемиського епископства" інші суд. акти відзначаються більше або меньше змістом особисто — приватного характеру. — Мета праці — методично упорядкувати і скатальоґувати, а тим самим зробити доступними для дослідників місцевої минувшини недоступні дотепер історичні акти. — Вартість єї: Можна не годитись з поглядами ерудитів, які признають обєктивно наукову вартість тільки тим історичним працям, що відносяться до критичного оброблення, методичного упорядкування і систематичного скатальоґовання жерел; які мильно уважають підготовчу роботу метою, а не середником до мети. Всежтаки належить беззастережно ствердити, що того рода праці є найменьше приємні, найбільше томлячі, що є вони „невдячні", але є це необхідні підстави розвою історичної науки. В тім їхня ціна. В тім також лежить вартість шістьлітної праці дир. І. Смолки. — Грубших методичних замітів відносно систематики праці нема. Говорити про дрібнійші недогляди — річ зайва! — При нагоді цего катальоґу насуваються ось які рефлексії: Міський архів одного „з найбільше історичних" міст ждати мусів на своє скатальоґованнє аж до р. 1927. І завдячує його тільки сильній волі і інтензивній праці любителя старовини, котрому вдалось переконати правителів міста — що рідко буває — про потребу видання друком архівального катальоґу. Щож доперва говорити про інші місцеві архіви! Як довго ждати треба на їх друкований катальоґ!? Здається ще дуже довго!! — Ів. Ок.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає

Оголошення. В справі принятя до Української Господарської Академії в Чехословацькій Республиці (Подєбради), що складається з 3-х факультетів: аґрономічно-лісового (відділи: аґрономічний та лісовий), інженерного (відділи: гідротехнічний та хеміко-технольоґічний) та економічно-кооперативного (відділи: кооперативний, статистичний та економічний) з чотирьохрічним курсом навчання — на численні запити додатково оголошуєгься, що як звичайні слухачі можуть бути приняті тільки ті особи, які мають матуру з ґімназії чи реальки. Особи з матурою учительських семинарів та инших фахових шкіл середнього типу мусять складати додатковий іспит або матуру відповідно до вимог поодиноких факультетів. До здачі таких іспитів можуть вони бути зачислені тільки як вільні слухачі.

Концерт Україн. Хору Д. Котка ві второк 6-го вересня. Початок о год. 8 вечер. Новий репертуар.

Отсим перепрошую шан. фірму Теодора Бульвінського в Перемишлі ул. Борельовського, котру нехотячи незаслужено образив і складаю на Рідну Школу 10 зол. Антін Дмитраш з Болестрашич.

Школа музична, наука гри на фортепяні і предметів теоретичних **Евстахії Ціпановської-Петерс** приймає вписи від 3 до 5-ої пополудни при ул. Середній ч 3. I. поверх.

Абсольвент ґімназійний пошукує лекції. Ручить за добрий успіх своєї праці. Зголошення слати до Редакції „Укр. Гогосу".

Районовий представник потрібний на тутешній район. Вигідне заняття при бюрку при стосованню нового системи продажи. Фахове знаннє непотрібне. Дохід 400 до 600 зол. місячно, навіть як додаткове заняття. Оферти суб.: „F. G. V. 110" до Тов. Рекл. Міжнар. Рудольф Моссе, Варшава, ул. Маршалковська 124.

Даю лекції французької, анґлійськ. і німецьк. мови і музики. Перемишль, 3-го Мая ч. 49. О. Первенко між 1—5 пополудни.

Добрі домашні обіди дає М. Століца Перемишль, Борельовського 15 (Засяннє).

За редакцію відповідає Степан Навроцький. З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.